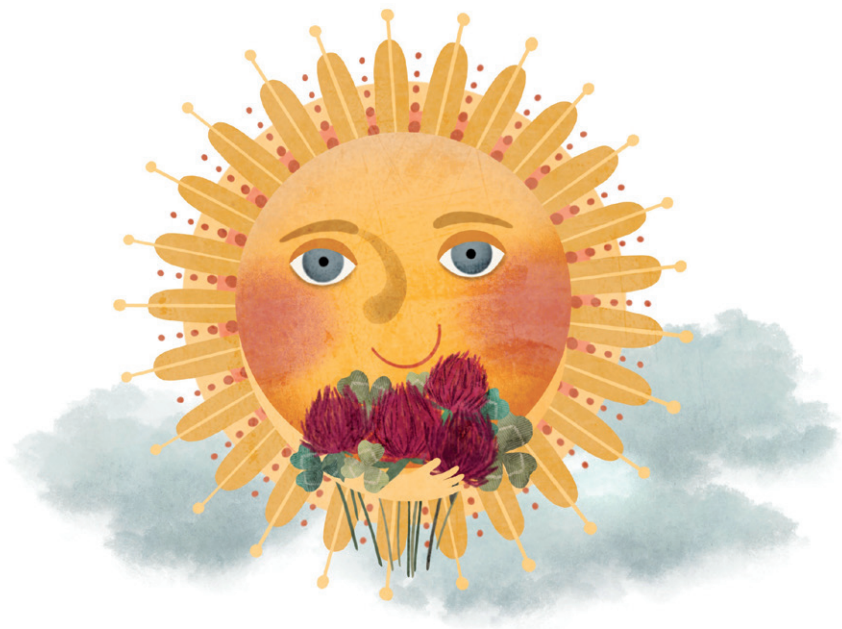


jsi moje štěstí

*Tereza
Kaňková
Kučerová*

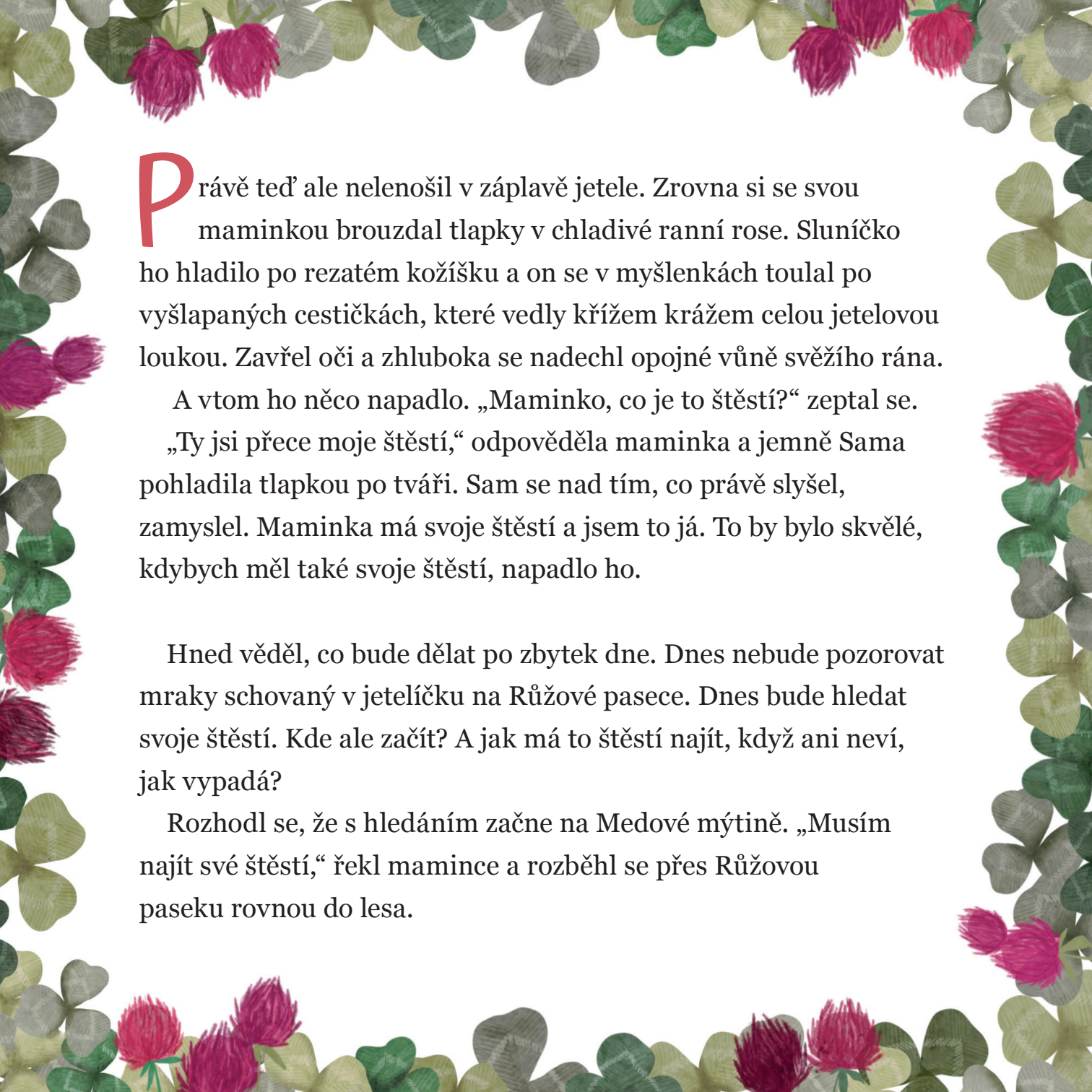






Toho rána na Růžovou paseku svítilo sluníčko. Bylo to nádherné ráno. Nezvykle teplé a jakoby jiskřivé. Sluníčko celou paseku zabalilo do svých měkkých paprsků a rozzářilo tak každou kapku rosy. Svým jemným pohlazením vítal nový den. Přesně takové dny měl Sam nejraději. Byly jako stvořené pro lenošení v trávě a mžourání do sluníčka.

Malý lišáček se do vysoké trávy schovával rád. Užíval si při tom vůni jetelíčku, který kvetl všude kolem, a sledoval, jak se po nebi honí mraky.



Právě teď ale nelenošil v záplavě jetele. Zrovna si se svou maminkou brouzдал tlapky v chladivé ranní rose. Sluníčko ho hladilo po rezatém kožíšku a on se v myšlenkách toulal po vyšlapaných cestičkách, které vedly křížem krážem celou jetelovou loukou. Zavřel oči a zhluboka se nadechl opojné vůně svěžího rána.

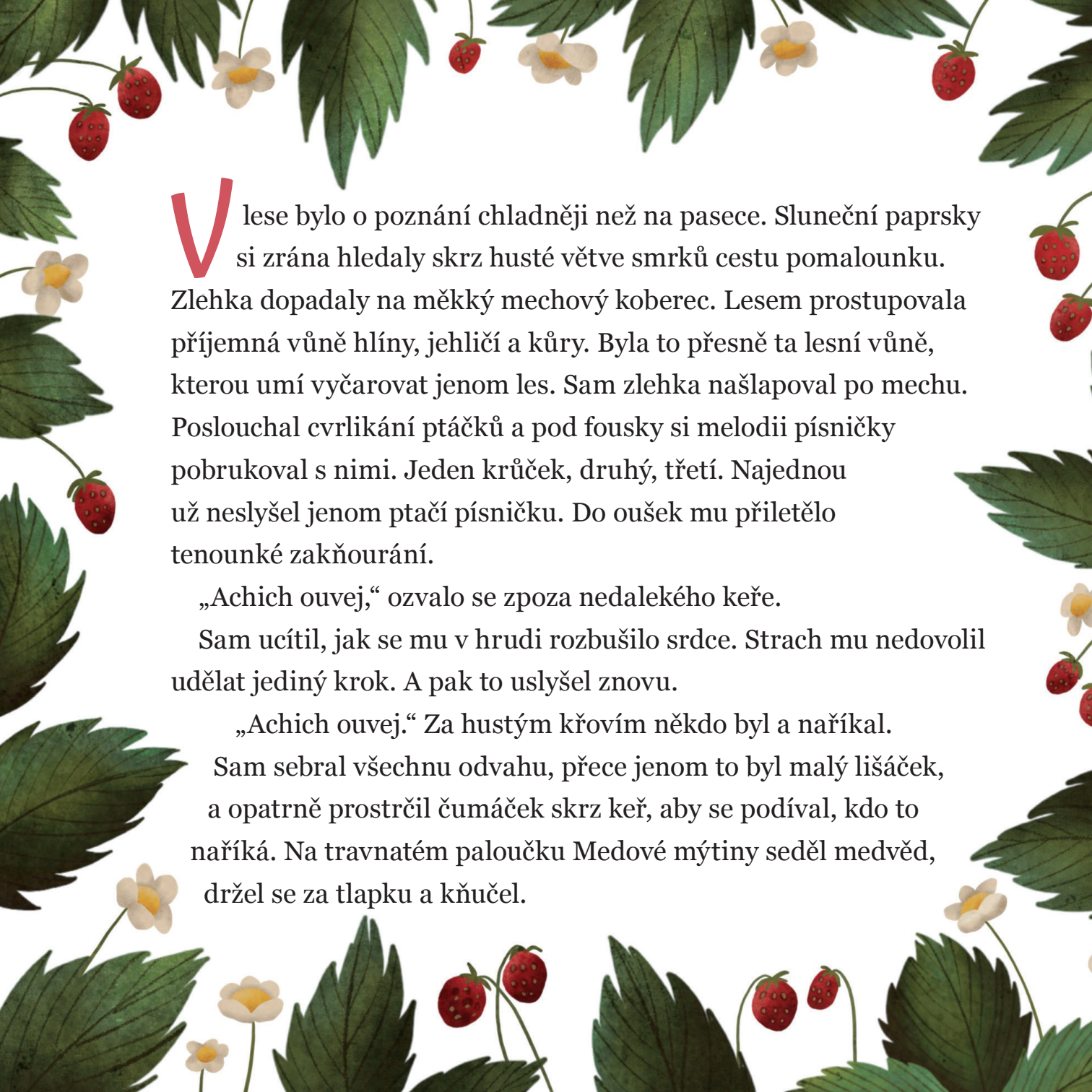
A vtom ho něco napadlo. „Maminko, co je to štěstí?“ zeptal se. „Ty jsi přece moje štěstí,“ odpověděla maminka a jemně Sama pohladila tlapkou po tváři. Sam se nad tím, co právě slyšel, zamyslel. Maminka má svoje štěstí a jsem to já. To by bylo skvělé, kdybych měl také svoje štěstí, napadlo ho.

Hned věděl, co bude dělat po zbytek dne. Dnes nebude pozorovat mraky schovaný v jetelíčku na Růžové pasece. Dnes bude hledat svoje štěstí. Kde ale začít? A jak má to štěstí najít, když ani neví, jak vypadá?

Rozhodl se, že s hledáním začne na Medové mýtině. „Musím najít své štěstí,“ řekl mamince a rozběhl se přes Růžovou paseku rovnou do lesa.







V lese bylo o poznání chladněji než na pasece. Sluneční paprsky si zrána hledaly skrz husté větve smrků cestu pomalounku. Zlehka dopadaly na měkký mechový koberec. Lesem prostupovala příjemná vůně hlíny, jehličí a kůry. Byla to přesně ta lesní vůně, kterou umí vyčarovat jenom les. Sam zlehka našlapoval po mechu. Poslouchal cvrlikání ptáčků a pod fousky si melodii písničky pobrukoval s nimi. Jeden krůček, druhý, třetí. Najednou už neslyšel jenom ptačí písničku. Do oušek mu přiletělo tenounké zakňourání.

„Achich ouvej,“ ozvalo se zpoza nedalekého keře.

Sam ucítil, jak se mu v hrudi rozbušilo srdce. Strach mu nedovolil udělat jediný krok. A pak to uslyšel znovu.

„Achich ouvej.“ Za hustým křovím někdo byl a naříkal.

Sam sebral všechnu odvalu, přece jenom to byl malý lišáček, a opatrně prostrčil čumáček skrz keř, aby se podíval, kdo to naříká. Na travnatém paloučku Medové mýtiny seděl medvěd, držel se za tlapku a kňučel.

Sam se osmělil a vylezl ze svého úkrytu v křoví. Chvilku si medvěda z bezpečné vzdálenosti prohlížel a pak se zeptal:

„Copak se ti stalo, že tak naříkáš?“

Medvěd se na lišáčka překvapeně podíval. Pro své bolavé trápení si vůbec nevšiml, že už na mýtině není sám, dokud na něj lišáček nepromluvil. Otřel si z tváří slzy a řekl: „Procházel jsem se po lese a užíval si svěží ráno. Všiml jsem si, že na jednom ze stromů je hnízdo lesních včel, a ta vůně medu mě tak polechtala v nose, až mi bříško poskočilo radostí. Vylezl jsem na strom a strčil do hnízda tlapku, abych si nabral pořádně medu. Jenže včely se na mě hned vrhly a tlapku mi pošťpaly. Utekl jsem pryč, ale tlapka mi po chvíli natekla

a já nemůžu jít dál. Tak moc to bolí,“

dokončil

své vyprávění medvěd.

Sam se posadil vedle medvěda.

Bylo mu ho líto, a tak přemýšlel, jak by mu mohl pomoci. Vtom ho



